

pogué ésser així, puix que pocs mesos abans ens deixava per a sempre. El record de la seva gran erudició i del seu alt valor científic, però, perduraran en nosaltres, amb el record, també, de la seva bondat i de la seva simpatia.

R. ARAMON I SERRA

ELVIRA ZIMMER I RODRÍGUEZ

* 1894 - † 1952

Els qui foren lectors de la Biblioteca de Catalunya poc després de la seva inauguració, el 1914, recorden una jove bibliotecària, sempre somrient i amable, de mirada dolça i un poc miop, que parlava el català amb un accent foraster i que féu el servei a les tardes, l'hora de més neguit a la sala de lectura, fins a l'estiu del 1921. Va casar-se el 4 de juny d'aquell any amb el pedagog Eladi Homs i ens deixà amb una recança que tots compartírem.

Pertanyia al primer equip encarregat de l'organització de la Biblioteca. L'Escola de Bibliotecàries encara no existia i va ésser la mà de la senyora Verdaguer que va triar-la entre les alumnes del seu Institut de Cultura, en ésser consultada per l'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS.

El 1912, si no recordo malament, entrà a treballar-hi. Havia nascut a Londres el 25 de maig de 1894. Era filla d'un enginyer alemany. Per part de mare era néta de l'autor dramàtic i polític castellà Tomàs Rodríguez Rubí, romàntic en les lletres, on un temps compartí amb Zorrilla els grans èxits teatrals, i romàntic també en la noble i austera fidelitat amb què serví sempre els seus ideals. Elvira Zimmer es formà en una família bregada i endurida en la lluita per la vida i n'heretà el tremp i el coratge. Mai no li fallaren. Els mostrà a la Biblioteca en els temps heroics que prepararen la seva organització i, després, en la vida privada i familiar, quan les contrarietats i la malaltia acabaren per immobilitzar-la, relativament jove encara, fins a atuir-la el 29 de desembre de 1952.

Sabia l'alemany. A l'Institut de Cultura completà la seva formació en idiomes i perfeccionà pràcticament i gramaticalment el català sota el mestratge d'Emili Vallès. També va fer el Batxillerat.

Aquesta preparació i la que rebé en l'ambient familiar prop de la seva mare, dama molt cultivada i de gran delicadesa, estimularen l'eficàcia de la gran intuïció d'Elvira Zimmer en el seu treball a la Biblioteca. Hi fou un element valuósíssim i d'una activitat alegre i serena que infonia confiança als qui treballàrem amb ella.

Els pocs que ja quedem d'aquella primera època, en servarem sempre un fidel i enyorat record. Descansi en pau.

JORDI RUBIÓ

KARL FAUST SCHMIDT

* 1874 - † 1952

Karl Faust, tot i no essent un botànic en el sentit estricte del mot, esmerçà els trenta anys darrers de la seva vida en la creació del Jardí Botànic Mar-i-Murtra, de Blanes, en el qual arribà a cultivar prop de dues mil cinc-cents

espècies de plantes. Començà adquirint diverses finques immediates fins a fer-ne una sola peça de catorze hectàrees; la part plantada per ell en comprèn tres o quatre. Gran part de les espècies cultivades pertanyen al grup biològic de les suculentas, moltes de les quals arribaren al jardí procedents de llur país originari, sobretot de les Illes Canàries i de l'Àfrica del Sud. Les espècies rupícoles hi són nombroses, fetes en una gran rocalla orientada a migdia, on s'han desenvolupat perfectament.

Des que començà la plantació del jardí, Faust pensava destinar-lo a centre d'aclimatació de plantes exòtiques, principalment de les que, resistint l'eixut, havien de viure a Blanes sense el benefici de cap regada o amb regades eventuais i molt migrades. Aquest jardí havia de convertir-se, doncs, en un centre d'experimentació, amb laboratoris i biblioteca annexos, ofert als estudiosos del nostre país i, sobretot, als dels països del centre i del nord d'Europa, les condicions climàtiques dels quals no permeten el cultiu a l'aire lliure de les plantes de llocs càlids.

Durant la tardor del 1950, quan es pensava en la possibilitat d'incorporar Mar-i-Murtra a l'Ajuntament de Barcelona, un agreujament sobtat de la malaltia que Faust patia des de poc temps abans, precipità els esdeveniments, i Faust atorgà testament i creà un patronat per a regir la Fundació Internacional de Biologia Mediterrània de Blanes. Llegà al Patronat el Jardí Mar-i-Murtra i tots els seus béns per escriptura notarial de 1.er de febrer de 1951.

Sol·licitament atès a la seva residència de Mar-i-Murtra, encara allargà més d'un any, i morí allí mateix el 24 d'abril de 1952. Havia nascut a Frankfurt am Main el 10 de setembre de 1874.

Descansi en pau!

P. FONT I QUER

DOMÈNEC PALET I BARBA

* 1872 - † 1953

Domènec Palet i Barba nasqué a Terrassa el 10 de juny de 1872. Es llicencià en Dret a la Universitat de Barcelona i fou fiscal municipal a la seva ciutat nadiua, on ocupà també diversos càrrecs oficials a l'Ajuntament. Arribà a ésser diputat a les Corts espanyoles. També desenrotllà una gran activitat cultural: fundà, a Terrassa, l'Escola Industrial i, així mateix, el Centre Excursionista. Fou president de la Institució Catalana d'Història Natural, filial de l'INSTITUT.

Bé que advocat de professió, tingué una gran afecció a la Geologia i publicà diverses monografies, referents sobretot a Terrassa i la seva comarca. Conjuntament amb Faura i Sans i Melcior Viñals, és autor d'un *Dictamen* sobre el subministrament d'aigües potables per a la ciutat de Terrassa, molt extens i documentat. Així mateix, estudià la riquesa petrolífera de la Península. De tota la variada producció geològica de Palet i Barba, la que ofereix un valor científic més destacat és, sens dubte, la que fa referència a Tectònica, entre la qual podem citar els treballs sobre Mura i contorns («Arxiu d'Estudis del Centre Excursionista de Terrassa», I-II-III, 1911), sobre Sant Llorenç del Munt («Arxiu del Centre Excursionista de Terrassa», setembre-octubre 1921),